

AKATALPA

Ocak 2003

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı : 37

CAKOO!..

Ocak. O.. cak!.. O gerçekleşecek. Olacak!.. O olacak!..

Sizde de oluyor mu, yılın ilk ayı size de böyle şeyler çağrıştırıyor mu? Bir o var ve cak! Gelecek, olgunlaşacak, oluşacak. Bütün cesametiyle, cazibesıyla, cipciciliğiyle yaklaşacak ve siz bi-iznillah tüm dünya dertlerinden... Hayır kurtulmayacaksınız... Ama yine de o cak... Kocaman bir o ya da narin, çatlayacak ortasından. Karnından harika şeyler çıkacak ve siz daha iyi olacaksınız.

İşte yılın ilk ayının çağrıştırdıkları. Yakın ya da uzak atalarımız, ya da içlerinden sadece biri, ne iyi etmiş, ne iyi etmişler de, Türkçe-yılın ilk ayını bu güzeller güzeli sözcükle çağırılmışlar. Çığırılmışlar.

Atalarımız bizim kadar sümsük değilmiş anlaşılın, bizim kadar kötümser ve neme lazımcı değilermiş. Bir yıla enerjiyle, sevinçle başlanmalı demişler ve tutmuşlar: O cak! Olsa da olmasa da; ama önceden ocak!

Sinemde bir tutuşmuş yanmış ocağ olaydı türküsünü duymuş muydunuz; hani şu unutulmaz, "Şu garip gönlüm için kanun icat olaydı" nakaratıyla söylenen türkü?..

Ocak ya da ocağ'ın odla, ateşle, dolayısıyla hayatla, uygarlıkla ilgili olduğunu düşünmüş müydünüz?.. Öyle oda kadar uzanmaya da gerek yok aslında... Neyle ısınırsınız? Önce ateşle. Peki sonra? Sobayla, kaloriferle, elektrikle... Bu kadar mı koptunuz doğadan, kırsal ortamdan, allasenez?.. Ocak, şömüne yerine, şömineden önce kullanılan ve daha bin anlam için söylenen ocak aklınıza gerçekten mi gelmiyor?.. İçinizde o ve cak oysa, ocak!

Isının üretildiği yer ocak, od'luk-of'luk, ateş'lik... Buradan eve, yuvaya dönüşmesi anlamın. Ana kucağı, baba ocağı, evet baba ocağı... Doğup büyüdüğünüz yer...

İşte yıl da tıpkı bizim gibi, senin, benim, onun gibi od-ateş istiyor. Ocakla, ocakta doğup büyüyor. Buradan fırlatıyor kendini geleceğe.

Üstelik yıl, diyelim 2003, ocağın Türkçedeki bin anlamını bilir mi? Yine yıl, dedik ya 2003, ocağın Anadolu'nun bin noktasında "fide ya da ağaç dikmek için açılan çukur" anlamına geldiğini bilir mi?..

Neyse ki biz biliyoruz ve bununla biraz olsun rahatlıyoruz...

Nuri Demirci, Özlem Tezcan Dertsiz, Hasan Efe, Gültekin Emre, Osman Serhat Erkekli, Hilmi Haşal, Halim Hayal, Ayşegül İzmirli, Çağdaş Keçeci, İbrahim Oluklu, Ahmet Özbek, Hüseyin Peker, Engin Tatlıbal, İlyas Tunç.

Nuri DEMİRCİ

ALzhh..

çıkıyor bağevinden, kalın perdeler dikmiş,

[simsiyah

diyor tülbent, diyor tütün, diyor haki yelek
iğdeli ev, ince kız, sedef tambur, ablam, damla sakız
bitmeden başlıyor bağbozumları
biz onu kendinden saklıyoruz

karanlık koridorunda kör mumlar için
ateş aranıyor sarışın annem
mavi damarlı bir kış fırtınası
itiyor uzaklara çöpten kayığı
yanaştırmıyor kibritin eczasına

başka bir gökte çakan bir şimşek olmalı
çözüyor bazen tebeşir tabletin şifresini
kuma yazıyor gördüklerini su yükselene kadar
kendini bulduğunda biz onu yitiriyoruz

şifasıyla zehirli, dönüp geliyor ikizinin yanından
dizleri çimen lekesi, avuçlarında dikenler
merhem sürüyoruz yaralarına
ilk çingırağına bakan bir çocuk gibi
bakıyor benekli ellerine
niçin ağladığını biliyoruz

ÖZEL EK

“ŞİİRİMİZDE 2002 UFUK TURU”

Haz.: İhsan ÜREN

KAYSERİ'DEN SES VEREN
İKİ DENEMECİ

Hüseyin PEKER

İbrahim Berksoy 1965 İncesu Kayseri doğumlu, Halim Şafak ise, 1962 Milas doğumlu olduğu halde mesleki nedenlerle Kayseri'ye yerleşmiş iki yazın kimliği. En başta birlikte çıkardıkları *Eşik* ve *Yazıt* dergilerinden sonra yine *Kavram Karmaşa* dergisini Kayseri'den yönettiklerine, katkıda bulduklarına bakılırsa; hem dergi çıkarıp yazınsal sıcaklığı içlerinde yaşatmak adına, hem de dergiye peşi sıra yetiştirdikleri eleştirel deneme türündeki yazılarla birçok konuda söz sahibi görünmek tavrını yaşatanlar arasında izlenmeye değer kişilikler olarak göze çarpıyorlar.

Halim Şafak'ın *Saptamalar, Vurgula'* kitabındaki denemeleri daha çok edebiyat ağırlıklı. Birazı öznel sayılabilecek, daha çok kişisel görüşlerle donattığı bir yazınsal profil peşinde Şafak. Kendine özgü bir deyimle ortalama şiir ve beğeni içinde gelişen şairlerle, şairin duracağı yerin hesaplaşması içine giriyor bu yazıdaki çağrılarla. Daha çok içsel tarafını değerlendirdiği şairleri ayırıyor, yazıları bir kıyısına. Bunlar şiirdeki düşünsel pay, içsel tonlama ve şair-hayat ilişkisine dair bazı saptamalar, yerine koymalar. Ama dikkati çeken; Şafak'ın şairlerin hayattaki duruşuyla vardığı eleştirel yaklaşımlar. Birçok yerde şairin de ötesine geçerek derin değerlendirmeler arasında geziniyor, şairin baş edemediği yerleri göz önüne çıkarıyor. Bu yönüyle Şafak'ın son yıllarda eskimeye, pörsümeye başlayan edebiyat eleştirisine yeni bir ışık olarak çıktığını, parladığını vurgulamak istiyorum. Hani Evren Eremlerin, Hüseyin Cöntürklerin, Eser Gürsonların isteksizce tek ettiği yazınsal eleştirilerin boşluğuna dikkat çeken bir yerden çalışkanca, sesi kesilmeyen bir yerinden başlayıp bırakmayan bir deneme yazarı.

Bu kitapta ortalama şiir ve taşralılığa örnek olarak anlattığı Abdülkadir Budak, Ahmet Ada dışında Hayati Baki, Alaattin Topçu, Osman Hakan A., Adnan Azar, Ahmet Erhan, Zeynep Uzunbay'ın şiirleri de konu ediliyor. 1970, 1980 ve 1990'lı yılların şiiri üzerine değerlendirme izleri de taşıyan bu yazılar; modern şiir, Batı kaynaklı yönelimler, farklı edebiyat eğilimlerinin bir arada güncelleştirilmesindeki güzellik gibi çeşitli varsayımlar içeren konular ve bakışlar arasında geziniyor. Bunlardan ilgimi çeken birkaç örnek satır:

"Baki, bilgiye dayalı ama bilgiyi dönüştüren, yeniden üreten bir şair" (s. 110)

"Galiba Zeynep'in yazdıklarıyla herkes kendi olmanın yollarına düşebilir, kendini aramaya kalkışabilir." (s. 182)

"Bütün bu izleklerin içine aldığı (Kişi olarak Ahmet Erhan) kendisidir. Kendisiyle baş edemeyen bir şair görürüz yazdıklarında." (s. 150)

Bu örnekler çoğaltılabilir. Bence geniş bakış açısına sahip, daha çok içsel hesaplaşmalardan yararlanılarak çoğaltılan bir eleştirel tavrın yazıları Halim Şafak'ın yazdıkları. Gün geçtikçe önemi artan bir görünüme kavuşuyor.

İbrahim Berksoy ise 1992 – 1996 yılları arasında çıkardığı *Eşi'* dergisinin daha fazla etkisinde kalmış. Sanırım en verimli ürünlerini o dergide verdiği için, o dönemden yararlanmış, beğeni düzeyini çoğaltmış bir yazın kimliği. *Akıntıya Karşı Aykırı Düşünceler* adından da belireceği üzere, akıp kaybolmaya, ya da akıntıya karışacağına

inandığımız bazı düşüncelere çekilen set görevini üstleniyor. Ama işin ucunun aykırı düşünceler olduğunda direnerek.

"Aydın olmak akıntıya karşı olmaktadır" (s. 60) kitabının bir yerinde. Akıntıya karşı olmak konusunda Berksoy'la hemfikiriz çoğunca. Ama yazılarında sık sık andığı Walt Whitman'ın *"'Yabancı' yolunun üstünde bana rastlar da, konuşmak istersen, niçin konuşmayasın? Ya da ben niçin seninle konuşmayayım?"* dizelerindeki içtenlik, kendinin de çoğu yazıda birleşmeye, yanaşmaya verdiği çağrıyı dile getiriyorsa, bütün bunların neden aykırılığı çağrıştıracağı da geliyor akıllara. Sanki Berksoy, aykırının tersini imleyen biri, aykırının arka yüzünü. *"Taşra dergileri ispinoz değildir"* (s. 47) derken bile bunu kabul ettirmenin savını taşıyor düşüncelerinde. Belki aykırı kalmak başka şeydir. Onu belirsiz bir anlamda kullanmış sayabiliriz, işin burasında.

"Her yazı sonuçta bir duyarlılığın ifadesidir. Kimi zaman söylenecek söz olur yazı, kimi zaman romantik bir duygulanım, kimi zaman da bir çılglık..." (s. 10) Böyle diyor daha kitabının başında. Biz kendi başlığımızı da göz ardı etmeyerek soruyoruz ortaya: *"Sahi ne işe yarar edebiyat/dergisi?"* yazıları...

İbrahim Berksoy'un yazdıkları sadece edebiyat yazıları değil. İletişim teknolojisinde yaşanan hızlı değişim ve gelişimden tutun, Marmara bölgemizde yaşanan derin depresyon (s. 120), çağ atlayalım derken türeyen trafik canavarı (s. 110), korsan kaset, korsan kitap furyaları (s. 106), düşünce suçları ve Sivas ayaklanması (s. 78) gibi çeşitli konulara girip çıkıyor. Edebiyatın soluğu; yakalaması, onda Halim Şafak kadar diri değil. Edebiyat yanda bir yerde yazılarda. Ya *'Haiku'* tipi benimsediği bir şiir türünün savunuculuğunu gerçekleştiriyor, ya Zeynep Oral'ın gezi yazılarına tutunuyor. Arada Nevzat Çelik'in bestelenen *Şafak Türküsü* şirinden getirdiği şikâyetlere kadar varıyor bu serzenişler. Bu arada en çok ilgimi çeken de, onun matematiksel kurgu için söyledikleri:

"Şiirle matematik arasında öteden beri sıkı bir bağın olduğu biliniyor." (s. 64)

"Şiirin Yükselen Değeri" adlı yazısı, *"Üçüncü Binyılda Edebiyatın Geleceği"* adlı yazı ile kitabın en ilginç yazılarını oluşturduğunu söyleyeceğim Berksoy, aynı yazıda şirin doğasını kuran iki işbirliğinden söz ediyor yalnızca: *"'Bu iki değerden biri felsefi derinlik' diğeri ise 'matematiksel kurgu'dur"* (s. 161) Şiirin derinliğine işlediğini sandığı felefsi ve matematiksel paralellikler hayli düşünmeye değer; Berksoy'u tanımaya elverişli. Berksoy sevdiği, inandığı şeylerden vazgeçmeyen bir söyleme sahip. Edebiyatın birazını bile kendi meslek alanı olarak yürüttüğü mühendislik çerçevesinde belirliyor. Belki birazı da biz gibi düşünenlere katkı bunun.

Halim Şafak ve İbrahim Berksoy Kayseri'den ülkemiz edebiyatına seslenen ilginç seslerden ikisi. Hem de etrafına tekrar toplaşmayı gerçekleştirecek ortak noktalarından.

Halim Şafak, *Saptamalar, Vurgular*, Suteni Yayıncılık, Ankara, Ocak 1988

İbrahim Berksoy, *Akıntıya Karşı Aykırı Düşünceler*, Suteni Yayıncılık, Ankara, Nisan 2000

Hilmi HAŞAL

DÖNÜŞ

Sana geldim Pelenopem, dönüp epik seferimden zaman kurumuş gül iken aramızda, nafile umut... ama nasıl; aşk düştü düşecekken gündemden kitaplar dar kapı, dünya soğuk, hayat ağır kin yitirilmişken beklenen sızılı denizler... çalkantı al yüreğine kırık yüreğimi, sar sarmala; sağalt sonra bir gökyüzü doğur ikimiz için, mavilerden vuslat adına mahşeri silelim ağaçlardan; silebiliriz sonra da o kök kuşkuyu kurutalım zamanımızdan soğuk renksizliği, sinsi kanseri silelim; silebiliriz...

buğulu gözlerine, sabırlı göğüslerinin kirazına kilitli kasığına, kutsal çileğine döndüm işte dilimizde eskimiş bu ayrılık, Pelenopem sun, sınanmış yurdunun cömert atlasını iksir ışığını aç benim olan sana döndüm yayımı büküp geren sihirli sözcüklerdi, bil çekip bıraktım cellat ipi, fırlattım oku ketum tarihe ilkin kendimi vurdu Pelenopem yitik dünleri diriltmek uğruna sana geldim.

Ilyas TUNÇ

DEVEDİKENİ SÖZLER

yazlar kısaldı
körpeçik böğürtlenlerin belleğimde bıraktığı
tadı ne getirir ki dile
ben ki dilime uygun bir iklim bulurum diye
sığınmıştım şiire

uçarı dizeler!
ılıman kuşaklardan
karasal ülkelere
kanat çırpamayız

bunlar en iyi dileklerle yazılmış renkli bir posta
kartının tılsımlı sözleri
dile uygun bir iklim
iklime uygun dil mi olur
bir enlemde karar kıl
değiştir dilinle iklimi

dedim, devedikeni!
dönenceler cücesi!
sözlerin kanatıyor yüreğimi
bozkıra palmyeler çizmekle portakal olmaz dünya
dağlarla ölçülmez şiirin yükseltisi

yürüdüm sonra
yürümek dağıtıyordu belleğimi

Gültekin EMRE

AŞKIN BENİ

Düzeni bozuk suyun aynasında kayboldun
Dururken ömrünün baharında dimdik
O zalim o uzaktan gelen dalgalar
Yüzüme kazıdı seni, yazgıma doğdun dupduru

Dağınık dağ alıp götürdü seni falın rüzgârına
Tılsım senin oldu fani sürgün
O sonsuz ovalar yolunu şaşırıp şaşırıtı
Yolumu sana mecnun durmuşken ben

Çıktın kendinden sığındın kurutulmuş
Çiçeklere günlükler tuttuğun özünde
O suskun, susuz sabırlı taşlar imza attı
Gençliğime mühürleyip seni bana

Yollar sana yürüdü ben düşmüşken yoluna sen
Yoldan çıkardın çektiğin fotoğrafları
O dalgın karanlık geceler bana döndü
Gözlerine banıp beni, ben hep sendim, bildin mi

Zihnime yapıştırıyorum seni, sürekli tekrarlamam
Bu yüzden bende ki o sensiz seni
Bu uzun hayatın ortasında bir yaz yağmuru gibi
Duran ömrümde kırdıksa seni, başla beni

Osman Serhat ERKEKLİ

İLÂHİ AŞK VAR MI

Bir yalanı yaşamak istemiyorum
Dolunay'ın Güneş'le olanını yani
Mesela ay ben seni göremiyorum
Diyemez Güneş'e

Ay var, evet, diyor sevgilim
Ama güneşi göremiyorum
Yalandan korkuyorum
Yalnızlığa alıştım;

Çünkü: Ayda Güneşi
Güneşte Tanrıyı
Tanrıda karıncayı görüyorum
Ne tuhaf ama ne tuhaf:

Bir karınca yürüdüğü zaman elimde
Sevgilimin elini tutmuş gibi oluyorum
Tutup karaböcekleri öpmek geliyor içimden
Ama derdimi kimseye anlatamam

İNTİHAR VE İNTİKAL

Halim HAYAL

Arada unutulsa da, öyle bir insanlık derdi yokmuşçasına yaşansa da var, 'intihar' olgusu. Güncelliğini anımsatır çünkü, beklenmedik bir özkıyım haberi: "*Ama nasıl olur, pek de sakin, akli başında birisiydi*" nidalarıyla... Sonrasındaysa, oturup soğukkanlı değerlendirmeler yapılır. Dahası, süslü sözcüklerle yorumlanır ölüm biçimi, hayata eklenir. Hatta, yakıştırılır: Ya, kahramanca kendi seçimidir, bu 'doktan' dünyaya indirilmiş okkalı bir tokattır, en harbisinden yanıtıdır, ya da korkakça kaçış, yenilgilerin en ucuzu, en kolaydır intihar. İki saptama üzerinde birden yoğunlaşır görüşler. Bir o yana, bir öbür yana gidip gelir. İki uçtan birinde sabitleşemez kesinlikle. Çünkü, hem haklı hem haksız, hem doğru hem yanlıştır yapılan 'iş'; intihar.

Kimilerine göre (bazen haklı olarak belki...) akli başında bir yol ayrımı kazasıdır intihar. Bu dünyaya gelmek (veya gelmemek) konusunda karar verme yetisi elinden alınmış canlı (özne) için, bir tür karar düzeltmesi, adalet sağlama girişimidir sorgulanan acı vaka. Kendinden, yakın çevresinden, sevdiklerinden (bağlandıklarından) intikam almaz belki de... Belki de basitçe 'öteye gidiş' değildir, seçilen/gerçekleştirilen eylem. Beyin yorucu, yürek burkucu bir konu, ne yandan bakılsa.

"*İntihar*"; Arapça bir sözcük, ve ne yazık ki Türkçe karşılığı: "*kendini öldürme, kendine kıyma*" (*Türkçe Sözlük*, TDK Yayını, 6. baskı, Ankara, 1974) kadar, özkıyım, özkıya, benzeri önermeler pek tutmamış şimdilik. Eylemin adı nece ve nasıl olursa olsun, her durumda ve zamanda bir "*son*"dur. Yine Arapça ama hiç kullanılmayan karşılığıyla, "*intiha*"... Bir de şu, "*intiha; son*" değil sadece: Vurgulanması gerekir ki, tasarlanmış "*intikal; geçme, geçiş*", yani gitme biçimidir de... Bazen de üzerinde 'mutabakat' (fikir birliği) sağlanan yorum, yapılmış 'iş'in bir tür, "*intikam; oç alma*" hareketi sayılabileceği yönündedir. Oysa, yaşamakla ölmek arasında, "*intihap; seçim, seçme*" hamlesidir, diğer yandan. Büyük bir bunalım nöbetinin çok ağır sürecidir, nasıl anlatılsa; en kısa 'an'.

Tip otoriteleri, inandırıcı açıklamalar getiriyor "intihar" vakasına. (Şair hekimlerimizden, Prof. Dr. Yusuf Alper'in kulakları çınlasın; onun söylediklerinden, yazdıklarından edindiğim kaniyle perçinliyorum naçiz sözümü): İntihar; güncelliğiyle hep en sıcak derttir bilim ve sanat için. Tüm zamanların önemli konusudur ve her gündeme gelişte insanın yüreğindeki yaranın kabuğunu kaldırır. İnsanoğlunun genel sağlık sorunları kategorisine girmektedir bulgu. Her cinsten, her yaştan, her meslektan bireylerin başına gelebilecek, ruhsal travmalardan birini veya bütünü kapsayabilir, intihar eğilimi.

Şimdi, bir tür "intihara övgü" metni gibi algılanma riskini bilerek, güncelliğini ve yaşamımıza etkisini kurcalamaya kalkışmak da intihar denemesidir(!) dense abartı mı olur? Bilmiyorum ama ilerleyen satırlarda, söz konusu dönüşsüz hamlenin, satrançtaki gibi, 'mat'tan başka sonucu olamayacağını açıklamaya çalışacağım. Öyle bir yaşam satranca ki, tek o, "intihar" adlı hamlenin maçı berabere, yani 'pat' bitirme şansı yoktur. "Şah ve mat" diyecek kişi, varoluşunun (bilincinin ve/ya bilinçaltının) rakibi olarak ölümü görmemektedir. Zira karşısına yaşamını koymuştur. Alt edilecek tek düşman odur; kendi yaşamı. Kendi gelecek zamanını sıfırlamaktır, oynadığı mat hamlesi: Tek kurşun, havagazi, köprü üstünden/uçurumdan aşağısı; demiryoluna

veya otoyola atlama, ipte sallanma, birkaç kutu uyku hapi, belli cc'yi aşan şırınga, altın vuruş, hız zorlaması vb. bitmez tükenmez intihar gereçleri ve seçenekleri servise sunulmuş sistemin koşullarında. Kim haklı? İntihar eden mi, yoksa intihara tanıklıkla, sonucuna, acısına katlananlar mı? Yani dolaylı da olsa sorumluluk üstlenmesi gerekenler mi? Ne yapılabilir benzer soruları çoğaltan boşluğun karanlığına?

Günümüzün insanı için değil yalnızca, tarih boyunca, melankolik bireylerin geleceğe çıkış kapısı, kurtuluş adımı olmuş intihar. Deneyi ikinci kez yapılamayan 'büyük işlem'... Provası da kendisi olan, yani bir defalık 'sahne' hareketidir söz konusu kalkışma. Bir de "süreklili intihar" gerçekliği var yaşamın içinde. Günde üç paket sigara içmek gibi. Kuşlukla başlayan ve gece yarısından ötede, alkol gezegeninde düşülen girdap gibi. Şehirlerarasında, karayolu-demiryolu-havayolu-denizyolu fark etmez, herhangi biriyle, azrailin kılavuzluğunda gerçekleşen yolculuktaki ölümcül kaza riski... Bir yeraltı galerisinde, göçüğü veya grizu patlamasını, gaz zehirlenmesini göze almak da intihar sayılmaz mı? Sayılır. Orada çalışmayı seçmiş madenci işçiler için, 'intiharla dans' değil mi ekmek galesi? Düşün düşün sonu gelmez bir olasılıklar zenginliği var kişioğlunun hayatında. Bu, modernizm sonrası zamanda, aynı tehlike toplumlar için de geçerlidir. Yeryüzü haritasını alın karşımıza, bakın, çalkantı ve kaos olmayan, intihar mangalarının kümelenmediği kaç ülke, kaç bölge kalmış?

Çekip gitmeyi, terk edip kurtulmayı kim aklından geçirmedir? Hele içinden çıkılmaz 'ağır aşk kaynaması' nöbetlerinde? Dünyanın, doğanın, daha baştan, ölüme programlı labirent bir yaşam yolu sunduğu, gerçeğiyle baş başa kalmışsa. İnsan yaşamı "ihaneler" ("aldatma, sadakatsizlik") ile "inhidam"ların ("çökme, yıkılma") trajedileri arasında, anlam sınavlarını başaramamış ilişkiler dizgesine kurban edilmektedir. Doğacak çocuklara nasıl bir dünya kalacak(?) sorusunu dert edinmiş duyarlı kişilerin / kişiliklerin harcı değil, bu dünyada 'normal süre' kalıp ecele öteye geçmek. O yazgıcı sıradanlık... Böylesine bozulmuş dünyada, yaşanan toplumsal cinnet ortamında, gizli/açık bireysel çöküntünün, yani "şok" halinin dibi intihardır. Hem, ülkemizde, devletin pek umursamadığı, yurttaşlarınsa, yazıkklanmayla karışık: "*kurtulmuş zavallı*" sözleriyle kanıksadığı olağandışı ölüm. Kalanların vurdumduymazlığı, sistemin vicdansızlığı kadar ağırdır. Tarihin tüm intiharları için geçerli olan bu tez sanatçıları, şairleri ön plana çıkarıyor. Niceleri, neden reddetmiş yaşamayı? (Bkz. Hayati Baki, *Şiirin Kesik Damarları - İntihar Eden Şairler Antolojisi*, Promete Yayınları, Ankara, Şubat 1994.)

İşte, tam da bu minvalde, intiharıyla dünyaya son sözünü söyleyenler hor görülmemeli, hatta onlar için ağlamalı, suçluluk duymalı diyorum. Adlarıyla intiharı düşündürenlerin kervanına katılanlar; ölümden üstün bir amaç uğruna, özünde hayat adına, mesaj bırakma eyleminde bulunmuşlardır, diyerek. Özellikle sanat alanında adını duyurmuş, iyi yapıtlarla insanlığa ışık tutmuş kişiler akla gelir öncelikle. Hemen anılması gereken şairler, yazarlar var, dünyadan ve bizden. Örneğin:

Cesare Pavese: "*Unutma, sevişmek gibi bir şeydir şiir yazmak: duyduğu tadın paylaşılıp paylaşılmadığını hiç bilemez insan.*" (*Yaşama Uğraşı*, Çeviren: Cevat Çapan, E Yayınları, İstanbul, Kasım 1990) demişken, 26 Ağustos 1950'de uyku haplarıyla sonsuzluğa yolcu etmiş bedenini.

Sylvia Plath, 11 şubat 1963'te, havagazını açıp sonsuzluk uykusuna geçmiş. Gazi ciğerlerine çekerken yaptığı intihar olduğunun bilincinde miydi? Kalanlar, hangi nedenin tetikleyici olduğunu tahmin edebildi acaba?

Nilgün Marmara: "*Herkes evinin önündeki çölü süpürmelidir, içerdeki çölü dışarıdan sızmış olarak görüyorsa, beklesin, ağır ağır dışarı aksın kum tanecikleri, biriksin ve dışarının çölüne bitişsin, o zaman herkes yine evinin önündeki çölü süpürmeyi sürdürebilir*" (Kırmızı Kahverengi Defter, Telos Yayıncılık, İstanbul, Mayıs 1993) benzeri, has düşüncelerin insanıyken, nasıl oldu da hayatı reddetti? Sorusu, şiirimizin gökyüzündeki yıldızlarda asılı duruyor hâlâ. İlhami Çiçek, Metin Akbaş, Kaan İnce, ve adını anımsayamadığım şairlere dair aynı soru var orda...

Ne acıdır ki Zafer Ekin Karabay'a ilişkin soru işareti de yerini aldı o muamma tavanında... Genç şair, 13 Eylül 2002'de, intihar yolunu seçerek, bu dünyada daha fazla kalmayacağına dair 'önceden beyan ettiği' kararını uyguladı... Hem de dünyevi bir gerçeği vurguladı: hayat, bunca çirkefe rağmen nasıl benimsenebilir? Başta, insanın kendini ve türdeşini yok ettiği, yanı sıra, her çeşit tüketme vahşetinin, neredeyse 'mubah' (hak ve olağan/sıradan) karşılandığı gezegende. O nedenle belki, günümüzde, pek çok insanın kendisiyle yüzleşmeye cesaret edemediği ortamda: "*Daha ne kadar dayanabilirim, herkesin bir başkasının acısı pahasına mutlu olduğu yaşamda*" (Kül dergisi, Sayı 29, Ekim 2002) diyen manifesto gibi sözleri sarsıcıdır. Tüm 'intihar edemeyenlere', ne pahasına olursa olsun, kalma-direnme- savaşıma gerekçesine sığınıp tutunmaya çalışanlara, 'kulağa küpe' uyarısıdır ve de önemlidir intiharı.

Sanatçı olsun olmasın, bir insanın, bu berbat dünyayı iyileştirme, güzelleştirme umudu ve gücü sıfırlanmışsa, kalıp kötülere, iğrençliğe hizmet etmeyi reddetmesi cesarettendir. Ölme biçimi kalanlara ders dolu mesaj içeriyorsa, durup yüz kez daha düşünmeli. Çünkü hangi tür hastalık tanısına girerse girsin; ölümü, öldürmeyi, ölmeyi onaylamaz uygar düşünce. Ölüm dahil, yaşama karşı hiçbir eylemi önermeyen, onaylamayan sanat (şiir, öykü, roman), yine de kesin yadsımayla, yapıtın izleği kılabilir intiharı. Sanat ürününün özünde vardır çünkü başkaldırı ve hüznün. Çünkü insan ögesi her yapıtın odağıdır.

Bu metinde adı geçen ve geçmeyen tüm intihar etmişleri kardeşim sayıyorum. Tıpkı, Ahmet Oktay ustamızın, "*intiharla bir söyleşi/bu kitap*", dediği, *Yol Üstündeki Semender*'de, intihar etmiş on iki kişi üzerine yazdığı şiirlerin sonunda: "*Her insan/aklında en az bir kez/öldürür kendini/Çünkü biliniyor artık: tek içgüdü değil/yaşam içgüdü'sü. (...) Edemediğimiz/ve edebileceğimiz/tüm intiharlar/ateşten gözleriyle bakıyorlar/yolun üstündeki/bir semender gibi.*" (Toplu Şiirler, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, Nisan 1995) dizeleriyle noktayı koyarken yaptığı gibi. Sonuçta, bu acı konunun öznesi insan ve hayatı, doğadaki en değerli varlıktır. Ne ki intihar olgusu, dün olduğu gibi bugün de bekliyor, yarın da bekleyecektir insanoğlunu; yol üstünde, "*bir semender gibi*"...

İbrahim OLUKLU

BU SENSİN

- Hayata teşekkür için -

Konya'nın bozkırına
Yeşil bir dalın anımsattığı
Bu sensin

Bir sevinci varsa
Daha öğrenirken öğretmeyi düşlemenin
Bu sensin

Bir defter sayfasının
Üzerinden silinen yazıyı özlemesi
Bu sensin

Çözdükçe dolaştırdığım kırgınlıklar yumağı
Derlenip toparlanmışlıktan kalma göç hüznü
Bu sensin

Kırılan bir gözlük camının ardından
Gözmerceğinin ona dediği
Bu sensin

Önlerinden imrenilerek geçilen
Pencereleri dantel perdeli evler
Bu sensin

Budanmış çiçeklerin
Avluya kattığı ferahlık
Bu sensin

Dar zamanlarda konuştuklarımızın
Arkamızdan ağlayarak gelenleri
Bu sensin

Bir kadının
Yemeklik malzemeleri hazırladıktan sonra
Tüpgazın bittiğini fark etmesi
Bu sensin

Gideceği adresi
Postacının parmaklarıyla söyleşerek arayan
Bir pulsuz mektup
Bu sensin

Sevgisini
Odalar dolusu gözyaşıyla süsleyen
Sevgili
Bu sensin

Günümüz şiirinin, kapanarak nihilist enerjisini içe gömdüğü, anarşist tavrı bastırdığı ve intihar olgusunu tetiklediği, görüşüne katılmak olanaksız. Sanat yapıtının, imgelem gücünü araç kılıp işlediği tema; kurguladığı, anlattığıyla, algılayıcı (okuyucu, izleyici, dinleyici) kişiyi etkilediği doğrudur. Ancak hiçbir yapıt, biçimi ve içeriğiyle önermede bulunmaz. Ölümü (intiharı) bir çıkış/kurtuluş olarak görmez, göstermez. Ölüm ülkesine kılavuzluk eden, dirime karşı ölümü yeğleyen sanat düşünülemez, diyorum naçizane. Derken, 'müntehir' şairler için yüreğim kanyor. *Yol Üstündeki Semender*'i bir kez daha okuyacağım şimdi. Size de salık veriyorum. Melankoliye iyi geliyor. Şiire de tabi...

Çağdaş KEÇECİ

TEŞEKKÜR

Kendisi ile övünecek olanlar
Önce, aşka teşekkür etmelidir!

Ne kadar saklamaya çalışsan
Bir çiçek açılıyor kalbinde
Kelimeler bir sonsuzluk gibi
Coşuyor gözlerinde
Sende aşka yaslanıyor sözün dili
Sende gören bir denize
Dönüşüyor suyun ateşi
Ne kadar ağlasan o kadar
Isınıyor ısıtıyorsun
Ne kadar sevgiyi istemeyen bir âşık olsan
Aşka en çok sen yaklaşıyorsun

Ne kadar kapansan ve bunu
Ne kadar özletsen boşuna
Çünkü sen ellerini çekiyorsun
Ve yalnızlıkla baş başa
Bir sabahı özlüyorsun
Oysa sen ne kadar ayrıışsan kendine
Yumuşuyor aşka karşı
Gönlünün yüreği
Bunu sen de fark ediyorsun
Ne kadar sessizliğe yağan bir bulut olsan
Kendinle övünüyor aşka teşekkür ediyorsun

Engin TATLIBAL

HAZIRLIK

...Depremler, bu kayıtsızlıklar ülkesini sadece
uyuşukluğundan çıkarmak için vardır.

U. İbn-Munkid

Sarsıntı gelecek, ağır ağır, bilen bilir bunu
ve bu sekiz yıllık ilköğretim okulunun
zili çalamayacak o zaman bu Mozart melodilerini.
Bulaşık yıkayan bu anne afet merkezinde hazır bekletilen
binlerce ceset torbasından birine girecek.

Emin ol öğrenci
Munkidilere benzeyecek sonumuz.

Ey öğretmen
evleri, apartmanları öğretme çocuklara
ovaları, bayırları, yamaçları öğret
şehirleri kendileri kursunlar üzerine.

Özlem TEZCAN DERTSİZ

BUHAR

kirli sakallarını sevdim yüzünde
resim ödevini unutmuş yüzlerce güvercini
içimi ısıtan bir avuç kuş yemiyle
bekledim hep dağınk gelişlerini

sen yokken ellemedim yararı
uykularını toplamadım arkandan,
kuyusuna düşüp meraklı zarfların
açmadım mektuplarını, aşkın buharından

acıya çaldıysa gülüşümün tadı
suskunluğum olur bu kış, erkenci
ayıklama bahçemdeki taşları
sandığımı düzeltme, düşlerimi

ocakta kahve taşı taşıyor,
benim bildiğimden çok isteme beni
başka yüz istemiyor el aynam
kaşlarımı almıyorum, sözlerimi geri

Ahmet ÖZBEK

RÜYA

anneler
lale bırakır
buz kıyılara

bir çocuk düşmüşse
uyku ağacının dallarından

aynanın arka yüzüne
bakışı düşer

anneler
defne yaprağı
lavanta kokusu...

gün yorulur / kırgın gönüllere ay düşer,

gemiler
rüya taşır
tül limanlara

rüzgâra bırakır kanatlarını
gözleri billur kuş,

tuz bırakır gözlerinize
fırtınada çırpınan deniz

lale bırakır buz kıyılara
uykusuz çocuğuna mendil işleyen annem
–her kıyıda bir leylak yüzü vardır
küsün uzaklıklarda bir çocuk,

her kıyıda rüyaları yitirmek korkusu–

ÖZDEMİR ASAF'TA ve "KUVVET"

"DEVİM"

Hasan EFE

ÜÇÜN

*Bir kelimenin yanına bir kelime gelince
Bir sesin yanına bir ses gelince
Bir insanın yanına bir insan gelince
Büyürler, büyürler, büyürler ölümden önce.*

—Özdemir ASAF

Özdemir Asaf'ın şiirindeki 'Üçün' başlığı usumuzda hemen bir şey çağırıyor. Alışık da değiliz böyle bir sözcüğe. Şair, ilkin okuru şaşırtıyor.

Türkçe'nin yapı özelliğine de uymuyor "üçün".

Asaf'ın dile kattığı bir zenginlik olarak düşünülebilir bu.

İsterseniz şiire geçmeden önce bu sözcük üzerinde duralım. Anlamına göre *belirtme* önadı (belirtme sıfatı), yani *sayı* önadıdır (sayı sıfatıdır). Dilimizde bu tür sözcükler sonlarına -in, -ın, -un, -ün takıları almaz. Belirtili ad tamlamalarında tamlayana getirilir şu örneklerdeki gibi; ev(-in) boyası: evin boyası, taş(-ın) rengi: taşın rengi. Bir de buyruk kipinde kullanılır bu ek. Bak(-ın):bakın, bil(-in):bilin...

Üç, sayı önadı olduğu için bir çoğul belirtir.

Dört dizede; *kelime ,ses, insan, büyürler ve ölümden* sözcükleri öne çıkar.

Ölümden tek kullanıldığı halde diğerleri iki kez yer almış bulunduğu dizelerde. Şair, önce şiirdeki temel sözcükleri iki kez kullanarak okurun zihninde bir *çoğul* oluşturuyor. Bu artış her dizede iki, sonda da üç kez yapılıyor.

Okurun şiiri algılamadaki hazırlık süreci olarak düşünülebilir bu dize kuruluşları.

Asaf bu artışlarla bir *devim* oluşturuyor.

Orhan Hançerlioğlu şöyle açıklar *devimi*. "Dar anlamda değişme demek olan devim, özdeğin kendiliği olarak, yer değiştirmeden düşünceye kadar evrende geçen bütün değişme süreçlerini dile getirir. Evrende her şey devimsel ve dolayısıyla değişkendir... Doğan, gelişen ve ölen her şey devimlidir".

Birinci, ikinci ve üçüncü dizelerdeki değişmelere bakalım.

"Bir kelime" başka "bir kelimenin" yanına gidiyor. Bir yer değiştirme, beliriyor burada. "Bir ses" "bir sesin" yanına gelince yine bir yer değişimi görülüyor. "Bir insan" başka "bir insanın" yanına gelince hem yer değiştirme hem de insanda değişim oluyor. Asıl devim bu dizededir.

"Bir insanın yanına bir insan gelince" dostluklar başlar, diyebiliriz.

Şöyle de düşünülebilir. Kavga, çekememezlik ve ikiyüzlülükler de başlar "bir insanın yanına bir insan gelince". Ama şiiri bütün okuduğumuzda çoğalmalar görürüz. Bu ancak sevgi, dostluk gibi kavramlarla olur. Son dizedeki anlam böyle gelişir. Hiçbir şeyi büyültüp çoğaltamayız sevgisiz.

Dizelerin Açılımı

1.Dize

Duygu, düşünce, istek, sevinç, öfke ve acılarımızı sözcüklerle (kelime) dile getiririz. Ne kadar fazlaysa dağarcığımızdaki sözcük sayısı, kendimizi ifade etme olanağı da

o kadar artar. Birey ve ulus olarak gelişmenin bir yolu da budur. Böyledir uygarlıkların sürüşü de. Dilini yitiren uluslar yok olur gider yeryüzünden.

İkinciyle üçüncü dizeyi kaldırıp ilk ve son dizeyi birlikte okuyalım,

"Bir kelimenin yanına bir kelime gelince

Büyürler, büyürler, büyürler ölümden önce."

Sözcüklerin de canlı olduğunu çıkarabiliriz buradan. Yani sözcükler de doğar, büyür ve ölür.

Dil de insanlar gibi canlıdır.

2.Dize

Burada belirleyici sözcük "ses"tir. Örneklerle *Türkçe Sözlük*'te birkaç anlamı olsa da biz,"Kulağın duyabildiği titreşim; kulakla duyulan, işitilen şeylerin tamamı" tanımıyla açalım bu dizeyi. Bir çığlık, bir acıma ya da bir ünlem olabileceği gibi fısıldama ve sevgi mırıldanması olarak da düşünülebilir bu *ses*.

Bir sevgi sözcüğü daha yakın geliyor bana. Çünkü "bir insan" başka "bir insanın" yanında sevgiyle büyür. Sesin tınındaki, ezgisindeki güç kişiyi besler. Anne ninnisindeki melodiler bebeğin ruhunda güçlü bir coşku seli oluşturur. Etkili bir türkü insanın iç dünyasını zenginleştirir. Bir korunmadır insan için *ses*.

Sesin bir belge ya da herhangi bir şey üzerinde işaret veya sembolle gösterilmesi de *sözcüktür* dilbilimde. Bu açıklamaya göre birinci ve ikinci dize arasında sıkı bir ilişki olduğunu görebiliyoruz.

İnsanı insan yapan sözcük ve seslerdir diyebiliriz.

3. Dize

Şiirdeki bütün anlamın toplandığı dize olarak da görülebilir.

Başlıkla da bağlantı kurabiliyoruz burada. "Bir insanın yanına bir insan gelince" sayısal olarak *iki insan* yapar.

Bu *iki insan* sözcüklerdeki seslerin büyüyle birbirlerini etkiler. Söyleşerek, duygu ve düşüncelerini paylaşarak aralarındaki ilişkiyi geliştirirler. Severler birbirlerini. Sevgi ve güçlü bir aşkla cinselliğe varırlar. Böylece iki insan bir *üçüncü* insanı (çocuk) doğurur kendi sözcük ve sesleriyle.

Çocuk, anne ve babadan (iki insandan) aldığı sözcük ve sesleri *üçün*leştirir.

Şairin, başlıkta kullandığı *üçün* çoğullaşma, artmadır.

4. Dize

"Büyürler, büyürler, büyürler ölümden önce." dizesini "canlılar doğar, büyür ve ölümler" şeklinde düşünüyoruz. Kesin yargılı bir *devim*dir bu.

Güç, "Bir insanın yanına bir insanı getirir". *Kuvvet'se bu gücü kullanabilme yeteneğini eyleme geçiren etkindir*, der Orhan Hançerlioğlu.

Üçün olmasaydı *kuvvetten* de söz edemeycektik

Şair, şiirine felsefi bir boyut katmıştır böylece.

Şiire Genel Bakış

Özdemir Asaf dört dizelik şiirini yinelemelerle kurmuş. "Ölümden" ve "önce" dışındaki bütün sözcükler tekrarlanmıştır. "Gelince" sonlarda, diğerleri de dize içinde.

Dış ve iç uyakla sarılmıştır şiir. İlk üç dize konuşma diline yakındır. Asıl şiiri kucaklayıp ören son dizedir. Anlam yoğunluğu üçüncü ve dördüncü dizelerde görülüyor. Türkçe'ye yeni bir sözcük kazandıran şair, felsefi çağrışımlarla okuru alışılmışın dışında bir şiirle tanıştırıyor.

RÜYA GİBİ UÇAN YILLAR, BİRAZ DURUN, DURUN BİRAZ

Ayşegül İZMİRLİ

Zaman parmaklarının ucuna basarak geçiyor; hızlı, hafif, dudağının kıyısında hınzır bir kıvrım.

Akatalpa'nın yıllık dizinine bakıyorum; on iki şarkı adıyla geçivermiş bir yılın sonunda kala kala yirmi dört sütuna tutunmuş minik bir harf kubbesi kalmış. Yankısız; yankısızlığıyla hüznü, minik bir kubbe.

Şiirden öyküye, eleştiriden denemeye, romana, kaleme davranan yazı kişilerinin oluşturdukları minik kubbeler; çukur tuvaler...

Kendi tuvalime eklediğim, onlarınkinden hiçbir farkı olmayan, tek boyutlu, sessiz ağız resimleri.

Kubbemde yankılanır gibi olan, sadece bu duygu ve bu duyguyla çıkıp gelen, eli böğründe bir soru işaretinin önünde sürüklenen bir "ne için" sorusu...

Dergilerin gökyüzüne açılmış çukurun boşluğundaki bu sorunun yankısından, yankılanır gibi olmasından da korkuyoruz. Duysak, duymazdan geliyoruz. Bir dal çünkü o, ince de olsa, uçuruma açılan o boşlukta, tutunacağımız, hiç değilsen düşerken hızımızı kesecek bir dal: Ne için sorusunu erteleyen, içine çeken, sorulmamış sayan.. Ama, işte sadece bir dal; incecik...

O tuvalde, çoğu kez bulanık, avazları sonradan ve daha çok duyulan bir iki suret beliriyor bazen ve belirmediği kadar hızlı, siliniyor; Ece Ayhan, Melih Cevdet Anday, kemerine eklenmiş boynuyla Zafer Ekin Karabay... Tünele girmiş bir trenin camına vuran yüzler...

Sonra Ocak yazıları, sonra Şubat; iki sütun daha, bir şarkı adı daha; tüneldeyken girdiğimiz başka tüneller.

Ece Ayhan'ı anlama çabaları ile yakılan ağıtlar, aynı ayın dergilerinde başlayan, bir intiharın yarattığı fırtınalı yazılarla birleşiyor. Bir görev yerine getiriliyormuş duygusunun ağır bastığı, iri vantilatörlerle yaratılmış, yapaylığı gizlenmiş fırtına sahneleri. Ağzı pipolu biri, doğrulacak sandalyesinden, bu sahnenin çekiminin bittiğini, şimdi Anday için çekim yapılacağını söyleyecek sanki birazdan ve kulislerde hazırlanan yazıcılar, metinlerini çekip alacaklar daktilolarının merdanelerinden. Aktörler paylaşılan yazılanları, dergilerin sayfaları birkaç sayı daha dolmuş olacak.

Sonra Mart, sonra Nisan yazıları... Sütunlar, şarkı adları... Uçuşan harfler, uçuşan zaman... Bir gün belki sizin için yazılacak yazılara kadar sürecek dizin maddeleri; yuvarlak ve köşeli ayraçlar... Yaşam özetleri, kesitleri ya da...

Memense birdenbire *Dalgalar*'ıyla Virginia Woolf.

Bir aynada, sadece bir aynada görülebilen bir hayale attığımız taşlar. Kırılmış, çatlamış bir ayna ankasının gelip yanı başımıza konması, yeni bir hayal, yeni çakıllar, herkese, gidip uzak ülkelerde ölecek birer Percival.

Sonra Mayıs yazısı, sonra Haziran... Cebimize doldurduğumuz taşlar.. yüksek bir köprü.. ve azgın sular...

Uçuyor zaman ve kanat dikeyiyor kendimize harflerden; uçma talimleri yapıyoruz; cebimizde taşlar, altımızda aç bir ırmak.

Susarak söylenebilecek sözlerin var olduğunu açıklamak için, Kızıltoprak'ta denizi görmeyen bir evin penceresinden Ece Ayhan'ın açılmış kollarına atlayan Nilgün Marmara, mesafe ayarını bu kadar yanlış yapmış olabilir mi? Ya cebindeki merdiven taşları, ya altı kat altındaki, kollarını açmış, kendini bulandırmanın ustası, girdaplı ırmak?

Ağır çekimde yaşadığımız bir intihar sahnesinde, ellerimizi hurufatla yıkayıp A4 peçetelere kuruladıktan sonra, kuşlarla, böceklerle oyaladığımız, bir de ıslık tutturarak yalnızlığımızı kendimizden sakladığımız bir patikayı yürüyoruz.

Şu kavağın gölgesinde Temmuz yazısını, ötedeki meşenin gövdesine yaslanarak Ağustos yazısını yazacağız. Biri, piposunu ağızından çekerken uzayan tükürük telini bir "paydos" la kopartacak ve "gün ışığı kayboldu" diyecek.

"Niçin yazıyoruz?" konulu denemeler için, arasına kopya kâğıdı konmuş çarşaf B3'ler hazırlanacak.

Birden, "yarın"... Gün ışığının uygun olduğunu bildiren bir çağrı: "Çıkarın daktilolarımızı." Posta kutularından dönerken taşıdıklarımızı, apartman girişlerindeki, üstünde adımız yazılı, uyduruk anahtarlı kutulara bırakılanlar, bizim gönderdiklerimiz...

Bir yankıya kulaklarımızı tıkarken, Calvino'nun Bay Palomar'a seyrettirdiği semender gibi yapıyoruz: Var olmanın hoşnutluğu içinde, eylemlerimizi en aza indiriyor ve yakınımıza konan sinekleri, bazen de şaşkın bir pervaneyi dilimizle yakalıyor ya da yakalamaya çalışıyoruz. Dilimizle yakaladığımız sinekler ve şaşkın pervaneler bizimledir; kendimizde midir Hades'in ülkesi, yoksa, yakaladığımız her sinekle birlikte, dünyanın karmına doğru, ağır ağır Hades'e mi gitmekteyiz?

Kimdir o kırılğan Eurydice; kelebekler mi, yoksa biz mi?

Sarışın kalemlerimizden dökülen Eylül ve Ekim yazıları... Hades, siyah bir kurutma kâğıdıdır; emdiğini belli etmeden emiyor mürekkebimizi ve bizler, kavrulmuş hurufat cesetleriyle dağılıyoruz dergilere.

Ne için??

Kasım ve Aralık yazılarını yazarken, bir turuncu kasımpatı takıyoruz yakamıza, şık görünmek için. Dergilerin dizinlerine gitme vaktidir çünkü. On iki şarkı adı, yirmi dört sütun daha tüketilmiştir. Dilimizle yakaladığımız sinekler ve şaşkın pervaneler bizimledir; saydam gövdemizle yerleşiriz vitrine. Kırılğan bir kelebekten başka bir şey olma şansımız yokken, var sandığımız ışığımızı yakar, kendi çemberimizde döneriz. Düşeriz elbet, zaman yakasından soluk bir kasımpatı gibi attığında ancak, anlarız düştüğümüzü.

Ve Ocak... 2002'den sonra, 2003...

Yazık bize!

*

Konuşmadan önce dilimizi üç kez ısırarak, boğazımıza birkaç boğum daha eklemek, tuşlara dokunmadan önce tırnaklarımızı bir daha yemem mi yoksa susmak mı daha iyi?

"Suskunluk, kimi sözcükleri dışlamaya ya da daha iyi bir olanak çıktığında kullanılmalrı için yedekte tutmaya yarar" diyen Bay Palomar, merhaba.

"Ben söylesem de, söylesem de, ben ve başkalarınca söylenecek ya da söylenmeyecek her şeyi düşünmek zorundayım" diyen, beyni ve dili parçalanmış Bay Palomar, yazık size.

"Eğer zaman tükenecekse, âni ânına anlatılabilir bu ve her an, anlatılınca, öylesine genişliyor ki sonu görülmez oluyor"

Şimdi, bütüne (her neyse) ulaşmak, o bütünün (her nasılsa) taşlarından biri olmak, harç ya da tuğla, gövdesinin bir parmak daha yükselmesini sağlayabilmek için (nasıl olacaksa), yaslanacak yeni anlamlar bulalım, haydi.

"Ne için" sorusu yerine, neyi, nasıl yazabiliriz sorusuyla uçuşan sinekleri ve zamanı, pütürlü dilimizle yakalayalım ve -öyle sanılısın-canlıymışız gibi yapalım.

Şubata ne kaldı ki?

Görüreceğiz.

ÇIKTI!

İhsan Üren'in iki iki şiir kitabı

Milenyum Haikuları

*

Sis Zaman Düş Zaman

Doğa Yayıncılık, İstanbul 2002

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA
Koordinatör	: Serdar ÜNVER (Tel: 0535- 398 98 16)
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL
Yönetim Yeri	: Ataevler, Adalet Sk. Adaletkent Sitesi, H Blok, D: 3 Nilüfer - BURSA
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Nuri DEMİRCİ
Yazışma Adresi	: R. DARA, P. K. 68 16371 Ulucami - BURSA
Katki Payı	: 10.00.000,- TL
Posta Çeki No	: Hilmi Haşal adına 584893
Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad. No: 221 - BURSA
Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
Faks	: 0224 - 225 40 52

Aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur.